

ser er i stand til at sikre sig selv. Dette resultat kan naturligvis afhjælpes ved, at lovgiver klart tilkendegiver, at forslaget næppe vil mindske smitterisikoen og alene vedtages, fordi den angivne adfærd er så moralsk forkastelig, at den bør kriminaliseres, at samfundet forbeholder sig ret til hævn.

Lovforslagets udformning vedr. AIDS

A. Det angives, at den HIV-positive skal have forsæt i relation til sin sygdom. Dette angives i bemærkningerne at omfatte direkte forsæt og sandsynlighedsforsæt. Vedkommende kan efter bemærkningerne alene straffes, hvis han véd eller anser det for overvejende sandsynligt, at han er HIV-positiv. Dette svarer ikke til dansk rets forsætsbegreb, jf. Kommenteret Straffelov, 5. udg. s. 165 ff. Der er i dag ikke tvivl om, at Højesteret anser den såkaldte dolus eventualis for fornødent forsæt. Dette har åbenbar betydning for disse sager. Justitsministeriet anfører som nævnt, at det kræves, at den HIV-positive mindst anså det for overvejende sandsynligt, at han var HIV-positiv. Imidlertid har han også forsæt, hvis han blot har haft en vis mistanke om dette og har accepteret muligheden for, at han er HIV-positiv og altså kan risikere at udsætte sin partner for smitterisiko. Denne almindelige forsætsform, der åbenbart kan omfatte den, der ikke lader sig teste på trods af en lille frygt for at være positiv, forties i justitsministerens forslag, og dette skyldes næppe, at den er ukendt eller uvæsentlig i denne sammenhæng. Den angivne forsætsform giver en bredere kriminalisering, end den ikke-strafferetskyndige ser ved gennemlæsning af forslaget. Er det meningen, at dolus eventualis ikke er tilstrækkeligt forsæt her, bør det klart markeres.

I afsnittet om hensynsløshed fremhæves, at den HIV-smittede kun går fri, hvis han »klart« oplyser sin seksualpartner om, at han er HIV-smittet. Kravene til den HIV-smittede er her nok formulert utilslaget strengt. Hvis han alene anser det for overvejende sandsynligt, at han er HIV-smittet, har han det fornødne forsæt. Det er vel så nok, at han oplyser seksualpartneren om sin frygt. Hvis dolus eventualis kriminaliseres som ovenfor angivet, må det vel være nok, at han siger, at han har en svag mistanke.

Det er ovenfor allerede fremhævet, at bemærkningerne ikke er tilstrækkeligt klare vedrørende spørgsmålet, om der – hvis der ikke foreligger skærpende omstændigheder – skal 1, 2 eller 3 samlejer til at gøre det kriminelt. Det kan hævdes, at domstolene, f.eks. ved anvendelse af § 252, stk. 1, er vant til at fortolke ordet »hensynsløs«, og at den nærmere fortolkning også her må overlades til domstolene. Vurderingen af, om en adfærd er hensynsløs efter stk. 1, er imidlertid af en helt anden karakter end bedømmelsen vedr. stk. 2 (forslaget). Det er ikke særlig rosværdigt, hvis lovgiverne alene kan blive enige om at ramme den hensynsløse adfærd, men ikke om at præcisere, hvad der er hensynsløst.

Endelig savnes i bemærkningerne en stillingtagen til, om oralsex er omfattet af bestemmelsen. At dømme efter oplysningerne i pressen er risikoen ved oralsex betydeligt lavere end ved samleje og ved analsex, men der er en vis risiko. Imidlertid er der også en vis risiko ved samleje, selv om der benyttes kondom. Denne risiko er klart undtaget i bemærkningerne. Er risikoen ved ubeskyttet oralsex større end ved samleje med kondom, og er den i givet fald tilstrækkelig til domfældelse?

Der er i lovforslaget ingen bemærkninger om, i hvilket omfang man forestiller sig, at behandlende læger skal afgive vidneforklaring. Man bruger enkelte steder vendingen »sædvanlig bevisvurdering«. Netop ved brugen af ordet »sædvanlig« undgår man at redegøre for de specielle processuelle problemer i disse sager.

I praksis har foreligget den situation, at en kvinde uden samtykke var udsat for at blive smittet ved samleje med en HIV-positiv. Hun ønskede ikke sag rejst, hvorfor man undlod det. Kan sag nu rejses i tilfælde, hvor »offeret« ikke ønsker det? Normalt kan sager rejses uden begæring fra offeret eller endog i modstrid med vedkommendes indstilling. Gælder dette også i disse sager?

Lovforslagets formulering vedr. andre sygdomme

Det anføres i bemærkningerne, at en sygdom kun er livstruende, hvis det er »overvejende sandsynligt, at personer, der smittes med sygdommen, i almindelighed afgår ved døden . . .«. Hvis kun 30 pct. af de smittede dør,